

Cui să ne rugăm?

1. Introducere

Pe pământ trăiesc la ora actuală 6,52 miliarde de oameni (situația la 1 ianuarie 2006). Din Biblie știm că toți oamenii sunt creaturile lui Dumnezeu (nu copii, așa cum deseori se spune în mod greșit). Cea mai mare parte a omenirii se roagă.

În timpul când exista Uniunea Sovietică, fiecare student al acestei țări mari trebuia să participe la un curs de ateism. Despre un profesor de ateism se știe că înaintea fiecărui curs, pe care îl ținea, se ruga. Cui se ruga el, dacă el învăța că nu există Dumnezeu?

Oamenii au adresanți foarte diferiți pentru rugăciunile lor:

- * mahomedanii se roagă lui Alah
- * budiștii sunt oameni ai rugăciunii, plini de râvnă, cu toate că în religia lor nu există Dumnezeu
- * indienii cheamă pe marele Manitu
- * Papa Ioan Paul II a invitat oamenii să vină la Assisi (Italia centrală) pentru a face rugăciuni pentru pace (în octombrie 1986 și în ianuarie 2002), unde fiecare putea să cheme pe dumnezeul lui
- * iudeii strigă la Dumnezeu (cu numele Elohim, Adonai, și altele)
- * martorii lui Iehova se roagă lui Iehova
- * catolicii se roagă și Mariei

Mulți oameni se roagă și vorbesc despre Dumnezeu. Prin aceasta, se referă la Dumnezeul Bibliei sau la unul din mulții dumnezei, care deja pe timpul lui Pavel erau venerați în Atena? Chiar și creștinii întrebă: Cui să ne rugăm? Numai lui Dumnezeu Tatăl, sau și lui Isus, sau Duhului Sfânt? De această întrebare m-am lovit foarte des și în cercuri de persoane foarte diferite. Un răspuns la această întrebare necesită o judecată temeinică. Mai întâi vom prezenta unele exemple, respectiv unele concepții, ca să lămurim această problemă:

Exemplul 1: În urma vestirii Cuvântului lui Dumnezeu într-o localitate din nordul Germaniei, a venit la mine o femeie în vârstă. Ea aparținea bisericii evanghelice din localitate și a zis că niciodată în viața ei nu s-a rugat lui Isus; lui Dumnezeu se ruga de mulți ani.

Exemplul 2: O femeie din Rusia a venit la credință în urma unei predici neobișnuit de scurte, care a constat dintr-o propoziție: „Dumnezeu să vă binecuvinteze!” Această propoziție a spus-o o femeie credincioasă unei persoane necunoscute, în mijlocul orașului. Femeia a reacționat prompt: „La care Dumnezeu vă referiți?” Atunci femeia a arătat spre Biblia ei, care o purta cu sine, și a zis că în această Carte este vorba despre Dumnezeul la care s-a referit. Ea a împrumutat respectivei persoane Biblia ei. Când aceasta i-a adus Biblia înapoi, a spus plină de bucurie că s-a întors la Dumnezeu. „Acum știu la care Dumnezeu v-ați referit.”

Exemplul 3: Un martor al lui Iehova din Olanda mi-a scris cu câțva timp în urmă, după ce a citit cartea mea »Întrebări mereu puse«, o scrisoare de 32 de pagini. În pasaje lungi a căutat să-mi explice de ce nu trebuie să ne rugăm lui Isus. Afirmația lui de bază era: „Când Isus a fost pe pământ, S-a rugat foarte des Tatălui Său ceresc și a învățat și pe ceilalți oameni să facă la fel. Nu există nici un loc biblic în care El S-a prezentat ca Cel care primește rugăciuni, nici unul măcar!!! Căci atunci de ce a trebuit să ne învețe rugăciunea Tatăl nostru?”

Exemplul 4: *Hitler* a vorbit mereu despre „providența” care l-a făcut salvatorul poporului german. Nu numai cei necredincioși, ci și oameni proeminenți ai bisericii s-au lăsat orbiți de astfel de formulări, căci credeau că *Hitler* crede în Dumnezeu. În ajunul Anului Nou din perioada războiului (1940-1945) a adresat diverse apeluri poporului german. La sfârșitul acestor apeluri erau formulări sub formă de rugăciune, pe care le vom prezenta aici pentru o mai bună înțelegere:

1940: „La începutul anului 1940 putem să-L rugăm pe Dumnezeu ca să ne binecuvânteze în continuare în lupta pentru libertate, independență, și prin aceasta pentru viața și viitorul poporului nostru!”

1941: „În timp ce luptăm pentru fericirea poporului (împotriva unei păături superioare capitaliste), credem că vom câștiga mai mult binecuvântarea providenței. Dumnezeu Și-a dat până acum acordul la lupta noastră. El nu ne va părăsi în viitor – dacă ne vom împlini cu credincioșie și vitejie obligațiile!”

1942: „Anul 1942 să ne aducă decizia pentru salvarea poporului nostru și a națiunilor care s-au aliat cu noi, și pentru aceasta vrem cu toții să-L rugăm pe Dumnezeu.”

1943: „Legământul nostru la 1 ianuarie 1943 să fie să ne dedicăm cu toată puterea, în anul care vine, poporului. Numai atunci vom îndrăzni să-L rugăm pe Dumnezeul nostru, să nu ne părăsească niciodată.”

1944: „Rugăciunea noastră către Dumnezeu să nu fie numai ca El să ne dea victoria, ci ca El să ne aprecieze bine în curajul nostru, în vitejia noastră, în hărnicia noastră și după jertfele noastre. Țelul luptei noastre Îi este cunoscut. Nu este altul, decât să menținem existența poporului nostru, pe care El Însuși l-a creat. Spiritul nostru de sacrificiu, hărnicia noastră nu sunt ascunse de El. Suntem gata să dăm totul și să facem totul ca să-i slujim. Dreptatea Lui ne va verifica atât timp cât este necesar ca El să poată rosti sentința. Datoria noastră este să purtăm de grijă, ca să nu fim găsiți ușori în ochii Lui, ci să avem parte de acea sentință judecătorească de har, care înseamnă victorie, și prin aceasta viață!”

1945: „Nu pot să închei acest apel fără să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care l-a dat conducerii poporului și poporului, precum și pentru puterea care ne-a dat-o ca să fim mai puternici decât necazul și pericolul!”

Exemplul 5: Pe când am ținut un discurs despre creație în Kamp-Lintfort (landul Westfalen) într-o clasă care urma să dea examenul de maturitate, am avut parte de un val de împotrivire față de Dumnezeu. Numai unul singur s-a așezat de partea mea și a explicat înaintea clasei că el crede în Dumnezeu. M-am bucurat de mărturia curajoasă a acestuia. În pauză m-am dus la acel tânăr și m-am informat cărei comunități îi aparține. Răspunsul lui scurt a fost: „Eu sunt mahomedan”. Aici cineva s-a pus de partea lui Dumnezeu, dar nu era vorba de Tatăl Domnului Isus, ci de Alah.

Exemplul 6: În parlamentul canadian nu se mai adresează rugăciuni lui Isus Hristos. Acest Nume a fost radiat din rugăciunea tradițională, care era rostită, începând din anul 1877, la deschiderea fiecărei ședințe a camerei inferioare din Ottawa. Prelucrarea s-a bazat pe o inițiativă, potrivit căreia versiunea veche nu mai corespundea societății multireligioase. În textul nou se cheamă „Dumnezeul Atotputernic”.

Exemplul 7: După vestirea Cuvântului în Bruxelles am avut o discuție îndelungată cu o femeie tânără, care nu aparținea de nici o biserică sau religie și care conștient se caracteriza că nu este creștină. Dar ea spunea că se roagă. Am întrebat-o cui se roagă. Mi-a dat un răspuns pe care nu l-am auzit niciodată: „Nici eu nu știu, dar unui Dumnezeu oarecare. Acest Dumnezeu îmi este necunoscut și impersonal, poate este un duh cosmic. Mă rog de două, trei ori pe săptămână, clar și cu voce tare. Nu cer nimic de la acest Dumnezeu, vreau numai să devin liberă de gândurile mele.”

Aceste exemple dovedesc că sunt mulți oameni care vorbesc despre Dumnezeu. La o privire atentă, nu toți se referă la Dumnezeul Bibliei, deci nu la Tatăl lui Isus Hristos. Sunt mulți dumnezei, pe care oamenii i-au inventat, dar numai unul este Dumnezeul cel viu, și El este Acela care L-a înviat pe Isus cel răstignit. Cum putem avea acces la acest Dumnezeu?

2. Cine este Dumnezeu, cine este Isus și cine este Duhul Sfânt?

Înainte de a ne preocupa mai îndeaproape cu problema rugăciunii, vrem să ne preocupăm de relația dintre Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În ce relație stă Dumnezeu și Isus? Este o persoană sau sunt două persoane? Dacă există un rang, cine este atunci cel mai mare?

Dumnezeu nu poate fi cuprins de gândurile noastre. El nu este limitat în spațiu, în timp și este de nepătruns, de aceea în prima poruncă ne sunt interzise orice imagini simbolice cu privire la Persoana Lui. Cu toate acestea, Dumnezeu »nu S-a lăsat fără mărturie« (Faptele Apostolilor 14, 17); ni S-a descoperit. El este *Unul* și totodată *Trinitate*.

a) **Dumnezeu este Unul:** Nu există nici un alt Dumnezeu, decât numai Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (Exodul 3, 6): »Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu« (Isaia 44, 6). »Înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor« (Isaia 43, 10-11). De aceea porunca spune: »Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!« (Exodul 20, 3). Imaginea despre Dumnezeu din toate religiile are valoare nulă: »Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli« (Psalmul 96, 5); ei sunt »o suflare goală« (Isaia 41, 29).

b) **Dumnezeu este Trinitate:** Dumnezeu ne întâmpină totodată ca unitate în trei Persoane. Nu este vorba de trei Dumnezei diferiți, ci – așa cum o dovedesc multe locuri din Biblie (de exemplu 1 Corinteni 12, 4-6; Efeseni 1, 17; Evrei 9, 14) – un acord triplu de voință, acțiune și natură a lui Dumnezeu. Despre acest Dumnezeu trinitar se vorbește în trei moduri într-o diferențiere personală: - Dumnezeu, Tatăl – Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu – Duhul Sfânt. În porunca de botez din Evanghelia după Matei 28, 19 se arată aceasta cel mai concret și cel mai clar. Expresia Trinitate nu se găsește niciunde în Biblie, ea este o încercare omenească să cuprindă într-un cuvânt taina divină.

2.1. Dumnezeu Tatăl

Moise, profeții și poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament s-au rugat lui Dumnezeu. Isus ne-a prezentat pe Dumnezeu ca Tată. Numai prin El avem permisiunea să ne adresăm lui Dumnezeu ca Tată. Isus nu este numai *o cale* spre Tatăl, între multe altele, ci este singura și exclusivă cale (Ioan 14, 6). Numai acela poate numi Tată pe Dumnezeu, care recunoaște personal că viața, moartea și învierea lui Hristos sunt mijlocul de mântuire oferit de Dumnezeu. Mulți afirmă că cine a fost botezat atunci când era sugar, prin aceasta aparținând unei biserici, este și un copil al lui Dumnezeu. Biblia spune contrariul (Ioan 1, 12), și anume că numai acela este un copil al lui Dumnezeu, care a primit pe Domnul Isus în viața sa (adică, cine a crezut în El). Și numai pentru copiii lui Dumnezeu este Dumnezeu Tată. Părerea mult răspândită că „toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu” și Dumnezeu este Tatăl tuturor, în care se poate crede și fără Hristos, este falsă din punct de vedere biblic. Cea mai cunoscută zicală cu privire la această părere este versul lui Schiller: „Fraților, peste bolta înstelată trebuie să locuiască un tată bun”.

2.2. Dumnezeu a devenit Om în Isus

»Cuvântul S-a făcut carne« (Ioan 1, 14) – Dumnezeu a devenit vizibil, auzibil, pipăibil (1 Ioan 1, 1) și se poate cunoaște prin credință (Ioan 6, 69). Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus la noi și »pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire« (Romani 3, 25). Astfel Isus ocupă un loc funcțional deosebit pentru noi. Noi avem credința mântuitoare numai dacă credem în Isus. El a mers la cruce pentru noi, a ispășit vina noastră, ne-a cumpărat cu un preț scump (1 Petru 1, 18), și de aceea trebuie să-L chemăm, ca să fim mântuiți (Romani 10, 13). Prin Isus avem intrare la Tatăl (Ioan 14, 6), ca și copii putem spune »Ava, Tată« (Romani 8, 15). Isus este Fiul lui Dumnezeu, este identic cu Tatăl: »Eu și Tatăl una suntem« (Ioan 10, 30), de aceea poate spune: »Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe

Tatăl« (Ioan 14, 9). Toma mărturisește înaintea Celui înviat: »Domnul meu și Dumnezeu meu!« (Ioan 20, 28). Dumnezeirea lui Isus și identitatea de natură cu Tatăl se exprimă, în afară de aceasta, și prin următoarele titluri și activități:

- * Creatorul (Isaia 40, 28; Ioan 1, 3),
- * Lumina (Isaia 60, 19-20; Ioan 8, 12),
- * Păstorul (Psalmul 23; Ioan 10, 11),
- * Întâiul și Ultimul (Isaia 41, 4; Apocalipsa 1, 17),
- * Cel care iartă păcatele (Isaia 31, 34; Marcu 2, 5),
- * Creatorul îngerilor (Psalmul 148, 5; Coloseni 1, 16),
- * Adorare adusă din partea îngerilor (Psalmul 148, 2; Evrei 1, 6).

Faptul că Isus este una cu Tatăl este accentuat și în Filipeni 2, 6. Când a devenit Om a luat înfățișarea de rob a unui om. În această stare a fost în dependență și ascultare deplină de Tatăl. În contextul întrupării lui Isus se recunoaște clar un rang între Tatăl și Fiul: așa cum bărbatul este capul femeii, tot așa Dumnezeu este Capul lui Hristos (1 Corinteni 11, 3). Dar Domnul Isus șade acum la dreapta lui Dumnezeu și este întipărirea Ființei Lui (Evrei 1, 3). Tatăl a dat Fiului toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28, 18), Lui I-a încredințat și judecata (Ioan 5, 22), căci Lui I-a pus totul la picioare (1 Corinteni 15, 27). În cele din urmă se spune: »Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse (adică, lui Isus), atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți« (1 Corinteni 15, 28).

2.3. Duhul Sfânt ca persoană divină

Duhul Sfânt ne întâmpină, tot așa, ca persoană divină, însă în alte lucrări decât Fiul. El este Mângâietorul nostru (Ioan 14, 26) și Avocatul nostru, El ne face cunoscut adevărul Bibliei (Ioan 14, 17), ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu cu rugăciuni potrivite (Romani 8, 26), și fără El nu putem numi pe Isus Domnul nostru (1 Corinteni 12, 3b).

3. Cui adresăm noi rugăciunile noastre?

Sunt șapte aspecte biblice care trebuie să le luăm în considerare:

3.1. Isus ne îndreaptă spre Dumnezeu

Când Isus a fost pe pământ, S-a rugat lui Dumnezeu, Tatăl. El a învățat pe ucenicii Lui, și prin aceasta și pe noi, să ne rugăm Tatălui:

»Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău ...« (Matei 6, 9-13). Acestui Dumnezeu – Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (Exodul 3, 6) – s-au rugat și oamenii vechiului legământ.

3.2. Dumnezeu ne îndreaptă spre Isus

Dumnezeu mărturisește la botezul lui Isus, că El este Fiul Său: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea« (Matei 3, 17). Și pe muntele schimbării la față, Dumnezeu mărturisește: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea: de El să ascultați!« (Matei 17, 5b). Aceasta înseamnă că noi trebuie să rămânem în legătură cu Isus, iar fără convorbire (=rugăciune) cu Isus nu este posibil.

În Romani 3, 35 găsim un al doilea loc central, unde Dumnezeu ne îndreaptă în mod deosebit spre Fiul Său. Prin aceasta El devine temelia credinței: »Căci Dumnezeu L-a rânduit (=pe Isus Hristos) « (Romani 3, 25). Credință înseamnă încredere. Încrederea este însă posibilă numai prin comunicare reciprocă. Cine a fost rânduit pentru credință, este rânduit și pentru rugăciune.

3.3. Isus ne îndreaptă atenția asupra Lui Însuși

Rugăciunea adresată lui Isus Hristos este nu numai posibilă, ci de la venirea Lui în această lume este poruncită chiar. El Însuși a spus ucenicilor: »Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu« (Ioan 16, 24), și »Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face« (Ioan 14, 14). Aici, Isus Însuși spune că Îl putem ruga, Îl putem chema. Coloseni 3, 17 sintetizează vorbirea și activitatea noastră – și prin aceasta și rugăciunea adresată lui Hristos: »Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu, Tatăl.« Domnul Isus Însuși învață pe ucenicii Lui să-L roage »pe Domnul secerișului« (acesta este El Însuși) să scoată lucrători la secerișul Lui (Matei 9, 38; Luca 10, 2): »Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui« (Luca 10, 2).

Isus este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1 Timotei 2, 5), și de aceea avem voie să ne adresăm Lui prin rugăciune. În Evanghelia după Ioan 5, 22-23 găsim o altă afirmație de bază cu privire la rugăciunea adresată lui Isus: »Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.« Prin rugăciunile noastre adresate Tatălui și Fiului sunt cinstiți amândoi. Dumnezeu S-a legat așa de mult de Fiul Său, că acela care pune deoparte în rugăciunile lui pe Fiul, acela nu cinstește nici pe Tatăl prin rugăciunile lui. Cine însă cinstește pe Fiul, acela cinstește automat și pe Tatăl: »Și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul« (Filipeni 2, 11). Tatăl recunoaște numai o glorie, care este valabilă totodată și pentru Fiul, căci numai »cine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl« (1 Ioan 2, 23).

Primul martir, Ștefan, ne este prezentat ca omul model »plin de Duhul Sfânt« (Faptele Apostolilor 7, 55), când a fost omorât cu pietre, se spune textual despre el că s-a rugat lui Isus: »... se ruga și zicea: Doamne Isuse, primește duhul meu!« (Faptele Apostolilor 7, 59). Și în timpul vieții Lui pe pământ, Domnul Isus a fost adorat ca Dumnezeu, și El a acceptat aceasta: leprosul (Matei 8, 2), orbul din naștere care a fost vindecat (Ioan 9, 38) și ucenicii (Matei 14, 33) au căzut înaintea Lui. Aceasta este expresia cea mai înaltă a adorării și laudei, potrivit cu Biblia.

3.4. Apostolii s-au rugat lui Dumnezeu și au recomandat rugăciunea adresată lui Dumnezeu

Pavel începe Epistola a doua către Corinteni cu o laudă: »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri« (2 Corinteni 1, 3). Deci el însuși se roagă lui Dumnezeu și recomandă aceasta și celor credincioși, ca de exemplu filipenilor: »Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri« (Filipeni 4, 3). Când apostolul Ioan, îngrozit de puterea îngerului, a căzut la pământ și voia să i se închine, îngerul lui Dumnezeu l-a oprit și l-a îndreptat spre Dumnezeu: »Eu sunt un împreună slujitor cu tine, ... Închină-te lui Dumnezeu!« (Apocalipsa 22, 9).

3.5. Apostolii s-au rugat lui Isus și au recomandat rugăciunea adresată lui Isus

Pavel se prezintă la începutul Epistolei către Romani ca »rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol« (Romani 1, 1). Astfel de formulări găsim mereu la începutul scrisorilor sale:

- * »Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu« (1 Corinteni 1, 1)
- * »Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl« (Galateni 1, 1).
- * »Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu« (Efeseni 1, 1).
- * »Pavel, apostol al lui Isus Hristos« (1 Timotei 1, 1).

Pavel a fost chemat direct de Isus ca să fie apostol. Isus l-a împuternicit, iar el s-a văzut ca executant, ca rob al lui Isus. Chiar și prin această relație a rezultat necesitatea unei comunicări permante între el și Domnul Isus. Astfel rugăciunea adresată lui Isus a devenit un lucru de la sine înțeles.

În Coloseni 2, 6-7, Pavel spune clar adunării să se roage lui Isus: »Deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El, înrădăcinați și zidiți în El, și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire« (vezi Biblia GBV 2001).

Pavel caracterizează pe credincioșii din Adunare ca »sfințiți în Hristos Isus, ... toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos« (1 Corinteni 1, 2). Caracteristica lor deosebită era deci rugăciunea adresată lui Isus Hristos, care era partea componentă a vieții lor zilnice. Aici este o diferență fundamentală față de rugăciunea în sinagogi.

»Răscumpărarea, care este în Hristos Isus« (Romani 3, 24). Apostolul Ioan ne spune că sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat (1 Ioan 1, 7). Isus a purtat la cruce păcatele întregii lumi, și de aceea El este Acela pe care noi trebuie să-L rugăm să ne ierte: »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire« (1 Ioan 1, 9). Iertarea are deci loc prin rugăciunea adresată Domnului Isus.

Deseori găsim în Biblie o formă de rugăciune în care Dumnezeu și Isus Hristos sunt adorați în același timp. Așa spune Pavel: »Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Hristos ...« (Romani 1, 18).

3.6. Referiri la rugăciuni adresate lui Isus în Vechiul Testament

Isus a spus în Ioan 5, 39: »Cercetați Scripturile ... dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.« În timpul acela exista numai Vechiul Testament ca și Cuvânt scris al lui Dumnezeu. Prin aceasta se spune clar că Domnul Isus se găsește și în Vechiul Testament: în referiri profetice, dar și în apariții reale. Apariția lui Isus nu se vede imediat, la prima privire, dimpotrivă, din cauza formelor de exprimare deseori cifrate trebuie avute în vedere și alte texte. Din multele exemple din Vechiul Testament relatăm aici o întâlnire neobișnuită, pe care a trăit-o Balaam.

Pe drumul său din Mesopotamia spre Moab la Balac, Balaam a avut o întâlnire cu Îngerul Domnului. În cartea Numeri capitolul 22, versetele 31-32 citim:

»Domnul a deschis ochii lui Balaam, și Balaam a văzut pe Îngerul Domnului *stând în drum, cu sabia scoasă în mână. Și s-a plecat, și s-a aruncat cu fața la pământ.* Îngerul Domnului i-a zis: Pentru ce ți-ai bătut măgărița de trei ori? Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotriva, căci drumul pe care mergi, este un drum care duce la pierzare, înaintea Mea.«

De ce acesta nu este un înger obișnuit al lui Dumnezeu, ci este Fiul lui Dumnezeu Însuși? Patru motive se recunosc în acest text pentru aceasta:

1. Lui Balaam i s-au deschis ochii. I-a devenit foarte clar, cu cine are a face. Nu era un mesager al lui Dumnezeu, ci Dumnezeu Însuși în chipul Fiului Său. El a recunoscut aceasta, și de aceea »s-a plecat, și s-a aruncat cu fața la pământ«. Ne amintim, că potrivit Bibliei este strict interzis să te închini unui înger. În Apocalipsa 22, 8, un înger arată apostolului Ioan lucruri foarte mari. El a fost foarte copleșit de ele, că a căzut la pământ, ca să i se închine. Dar înainte ca să aibă loc aceasta, îngerul l-a oprit: »Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, ... Închină-te lui Dumnezeu!« În acest caz este deci vorba de un înger.

Îngerul Domnului din istoria lui Balaam îi permite lui Balaam ca să I se închine. El primește adorarea, și prin aceasta dovedește că El este Hristos.

2. Sabia: Când apostolul Ioan a văzut pe Domnul înălțat, el l-a descris în Apocalipsa 1, 16 cu o sabie: »Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri«. Și Domnul care va reveni este descris în mod asemănător: »Din gura Lui iese o sabie ascuțită, cu care va lovi neamurile«. Sabia este un simbol al puterii și autorității, pe care Dumnezeu a dat-o Domnului Isus. Și la întâlnirea cu Balaam, sabia este folosită ca semn caracteristic al Fiului lui Dumnezeu.

3. **Nu ca un trimis.** Îngerul Domnului spune: »Eu am ieșit«. Mesagerii lui Dumnezeu nu vin niciodată din proprie inițiativă; ei sunt totdeauna trimiși ai lui Dumnezeu. Aici însă se spune: »Eu am ieșit«.

4. **Vină înaintea lui Dumnezeu.** Îngerul Domnului spune în continuare: »Drumul pe care mergi, este un drum care duce la pierzare, **înaintea Mea.**« Nu puteau fi deci ochii unui înger. Vina este totdeauna înaintea lui Dumnezeu, și nu înaintea îngerilor!

3.7. Și îngerii se închină înaintea Domnului Isus

Primul capitol din Epistola către Evrei vorbește despre Fiul lui Dumnezeu. Acolo se spune: »Și, când duce iarăși în lume pe Cel Întâi-născut, zice (Psalmul 97, 7): Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine! Și despre îngeri zice (Psalmul 104, 4): Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui; pe când Fiului I-a zis (Psalmul 45, 7-8): Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci« (Evrei 1, 6-8).

Isus este numit aici Dumnezeu, pe care toți îngerii să-L adore. Iar Pavel spune: »Căci în El (= Hristos) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii« (Coloseni 2, 9).

3.8. Rugăciunea adresată Duhului Sfânt

În Biblie nu găsim nici o referire cu privire la rugăciunea adresată Duhului Sfânt (așa cum întâlnim în multe cântări bisericești).

4. Rezumat

Întrebarea care ne-am pus-o la început »Cui să ne rugăm?« cuprinde în același timp și întrebarea »Cum găsească viața veșnică?« Răspunsul la aceasta este neașteptat de simplu, și anume să recunoști pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul:

»Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17, 3).

Important este aici cuvântul »și«. Cine se oprește la Dumnezeu, acela nu a ajuns ținta. Putem să formulăm și în felul următor: **Cine nu a recunoscut pe Fiul și nu se roagă Lui, din pricina aceasta nu are viața veșnică.** Isus a spus că este imposibil să vii la Tatăl fără El (Ioan 14, 6).

Cine Îl vede pe Isus, acela L-a văzut pe Dumnezeu; și cine se roagă lui Isus, acela s-a rugat și lui Dumnezeu. Există și reversul acestei propoziții - „Cine se roagă lui Dumnezeu, acela s-a rugat și Fiului” - ? Răspunsul îl găsim în 1 Ioan 5, 12: »Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.«

Pavel a avut o strategie misionară deosebită. Mai întâi a predicat în sinagogă poporului iudeu, din care provenea. Acești oameni credeau în Dumnezeu, căci de aceea se strâneau la serviciile lor divine. Dar Pavel le adeverește, după ce au respins pe Domnul Isus, că ei s-au făcut nevrednici pentru viața veșnică (Faptele Apostolilor 13, 46). Și din aceasta devine clar, că fără excepție și fără să se țină seama de persoană sau de un popor, numai aceia au viața veșnică care Îl recunosc și pe Fiul – deci Îl primesc, se roagă Lui și trăiesc cu El. De aceea spune Pavel în Romani 10, 13:

»Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.«

Această chemare are loc numai prin rugăciune: orice mântuire începe deci cu o rugăciune adresată Domnului Isus. Faptul că cuvântul »Domnul« din versetul de mai sus se referă la Domnul Isus, rezultă din versetul anterior 9: »Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi din inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.« Concepția mult răspândită din zilele noastre, că mântuirea se găsește în toate religiile, este contrazisă clar din contextul biblic. Viață religioasă există în forme variate, sub diverse aspecte și tradiții, dar viața veșnică numai prin Mântuitorul Isus, rânduit de Dumnezeu.

După expunerile biblice pe care le-am făcut, putem să comentăm cele spuse la început în exemplele **E1** la **E7**:

E1: Această femeie se aseamănă cu Lidia din Faptele Apostolilor 16, 14-15, care la început, din cauza descendenței ei iudaice, credea numai în Dumnezeu. Abia după predica lui Pavel L-a cunoscut pe Domnul Isus. A crezut în El și s-a botezat. Tot așa am recomandat și eu acelei femei, să se adreseze în rugăciune Domnului Isus, ca astfel să găsească mântuirea și siguranța mântuirii.

E2: Trecătoarea de pe stradă din Rusia a pus spontan întrebarea potrivită: „La care Dumnezeu vă referiți?” Probabil că s-a preocupat cu diverse religii și de aceea a întrebat așa de concret. În multe religii din lumea aceasta se aduce adorare acelor dumnezei pe care Biblia îi numește idoli (1 Corinteni 6, 9-19; Galateni 5, 19-21; Apocalipsa 21, 8) și la care nu se găsește mântuire.

E3: Martorii lui Iehova nu se roagă lui Isus. Ei nu-L cunosc pe Mântuitorul, căci nu Îl cheamă (Romani 10, 13) și de aceea nu au siguranța mântuirii (1 Ioan 5, 13). Afirmațiile scriitorului scrisorii din Olanda, că în Biblie nu sunt referiri la rugăciuni adresate lui Isus, sunt negate prin expunerile de mai sus.

E4: Prin folosirea Numelui lui Dumnezeu, i-a reușit lui *Hitler* să ducă pe oameni în rătăcire și să câștige chiar pe mulți credincioși de partea lui. Dumnezeul lui nu a fost în nici un caz Tatăl lui Isus Hristos, ci un „dumnezeu” impersonal și o „providență” vagă, prin care cu o deghizare evlavioasă a întunecat și dus în eroare un popor. El s-a considerat căpetenia și salvatorul Germaniei, dar a pricinuit suferințe și dureri nespuse de mari multor popoare. Dumnezeul lui a fost »tatăl minciunii« (Ioan 8, 44b), așa cum putem vedea din lucrările lui.

E5: În mod evident nu era nimeni în clasă care cunoștea pe Domnul Isus ca Mântuitor. Mahomedanii nu se roagă lui Isus, și astfel nici ei nu au mântuirea. Oferta de mântuire prin Isus este făcută tuturor oamenilor, și de aceea și lor: »Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3, 16)

E6: În rugăciunea nouă a parlamentului canadian s-au făcut concesiile diverșilor dumnezei ai unei societăți pluraliste. Prețul a fost mare: neglijând pe Isus, s-a blocat accesul la Dumnezeu, Tatăl. Păcat, când un regim renunță în felul acesta la binecuvântare.

E7: Cu privire la mesaj, această femeie a zis că niciodată nu a auzit așa ceva despre Isus. Ea a permis, ca pe baza Bibliei să i se arate calea spre Isus și în seara aceea s-a hotărât pentru Domnul. Din momentul acela a fost mântuită.

Tabelul care urmează cuprinde un rezumat a celor spuse în acest articol. Potrivit învățăturii Bibliei, din momentul când se vestește Evanghelia sunt numai doi adresanți pentru rugăciune, și anume Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Isus Hristos. Acest lucru este prezentat în tabel la poziția 1; și numai aceasta este voia lui Dumnezeu, și ea ne-a fost făcută cunoscut.

Poziția	Cui îi este adresată rugăciunea	Cine face rugăciunea	Ce spune Biblia
1	Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos	Creștinii născuți din nou (1 Petru 1, 3)	Biblia numește numai doi adresanți pentru rugăciunile noastre: Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său, Isus Hristos »Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine (= Isus).« (Ioan 14, 1)
2	Numai lui Dumnezeu	Iudeii, martorii lui Iehova și unii creștini	Începând cu timpul Noului Testament, Dumnezeu a declarat credința și rugăciunea adresate Lui și Fiului Său ca fiind obligatorii și aducătoare de mântuire: a) Rugăciuni adresate numai lui Dumnezeu: »Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața (veșnică)« (1 Ioan 5, 12b) »Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.« (Ioan 5,23b) b) Rugăciuni adresate lui Isus: »Cine are pe Fiul (lui Dumnezeu), are viața (veșnică)« (1 Ioan 5, 12a)
3	Suplimentar la poziția 1 și 2: Maria + sfinții	Catolicii și ortodocșii de rit rusesc și grec	Biblia interzice să ne rugăm oamenilor vii, sau morților, sau îngerilor. »Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine ... Închină-te lui Dumnezeu!« (Apocalipsa 22, 9)
4	Alți adresanți: Alah Manitu Șiva ... Rugăciuni ale budiștilor, ezotericilor, ...	Reprezentanții diferitelor religii	Rugăciunile din diverse religii nu sunt adresate Dumnezeului celui viu al Bibliei: »Ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 10, 20) »Toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli.« (Psalmul 96, 5)